

Thea Zoeteman-
Meulstee ROMAN

De verlorene zoon

CITERREEKS

Thea Zoeteman-Meulstee

De verlorene zoon

Citerreeks

1

‘We hebben een zoon!’

Met een stralende blik kijkt Stefan uit het raam. De lucht kleurt in de verte rood. Een nieuwe dag is op komst. Een nieuwe dag. Een nieuw leven. Nog maar een halfuur oud.

‘Van harte gefeliciteerd,’ hoort hij zijn jongste broer door de telefoon zeggen. ‘Alles goed?’

‘Prima,’ antwoordt Stefan. ‘Het is een gezonde jongen van achtenhalf pond.’

Er klinkt gegrinnik aan de andere kant. ‘De details mag je me besparen, die vergeet ik ter plekke weer. Hoe is het met Linda?’

‘Ook heel goed. Ze heeft zich krانig gehouden. Man, het valt niet mee om als aanstaand vader erbij te staan en je vrouw pijn te zien lijden.’

‘Ik kan me daar wel iets bij voorstellen,’ zegt Marten. ‘Al is het voor mij ver van mijn bed.’

‘Ik raad je aan om daar snel verandering in te brengen, broertje. Ik zou het je van harte gunnen.’

‘Mm, dan zal er wel een vrouw moeten zijn die me weet te boeien.’

Nu schiet Stefan in de lach. ‘Hoor dat. Je moet je niet langer verstoppen tussen die vier muren van je flat. Kom tevoorschijn, man, en vergeet het verleden.’

Het blijft even stil. Dan zegt Marten, zonder op de opmerking van zijn broer in te gaan: ‘Hoe gaat de kleine heten?’

‘Johannes Marten. We noemen hem Martijn.’

Het blijft weer even stil. Stefan begrijpt dat Marten dit op zich in moet laten werken.

‘Jullie hebben hem naar pa en mij vernoemd,’ zegt Marten dan getroffen. ‘Moet ik dit opvatten als een stille vingervijzing?’

‘Hoe jij het opvat is jouw zaak,’ vindt Stefan. ‘Het is in ieder geval een extra reden om zo snel mogelijk hierheen te komen.’

Een warme lach aan de andere kant. ‘Ik durf het niet eens meer uit te

stellen. Ik kom zo snel mogelijk naar jullie toe. Doe Linda de groeten van mij.’

‘Dat zal ik doen.’

Als Stefan de telefoon weer terug heeft gezet, blijft hij nog een poosje in gedachten verzonken voor zich uit staren. Marten... Zijn jongere broertje. Ondanks het verschil in jaren is er een band tussen hen die sterker is dan met zijn andere broer en zus. Tien jaren schelen ze. Dat leeftijdsverschil laat zich steeds minder voelen. Marten is inmiddels volwassen geworden, en wel op een heftige manier.

Stefans gezicht vertrekt een moment als in pijn. Hij wil daar niet aan herinnerd worden. Zeker nu niet. Hij moet nu eerst Jolien en Vincent van het grote nieuws op de hoogte stellen. Hij toetst meteen het nummer in van zijn zus.

‘Jolien, ik heb groot nieuws!’ klinkt even later zijn blijde stem opnieuw door de kamer.

Het duurt een kwartier voordat hij klaar is met dit telefoongesprek. Vooral zijn zus moest alle details weten. Zij en haar man Jan hebben zelf twee dochters van zeven en vijf jaar oud. Hij is dol op zijn nichtjes. En nu een eigen kind. Dat voelt toch anders.

Nu Vincent nog. Die is enkele maanden vóór hem en Linda getrouwd. Vincent en Lucie wonen voor een jaar in Amerika in verband met zijn werk. De afstand laat zich nu pijnlijk voelen.

Hijzelf als oudste was niet zo vlot met een vriendin. Daar is hij vaak mee geplaagd. Maar hij wist zijn broers en zus van replek te dienen. ‘Ik wacht gewoon op de ware,’ had hij gezegd. ‘En met minder ben ik niet tevreden.’

De ware heeft hij drie jaar geleden gevonden: Linda. Een vrouw van wie hij onvoorwaardelijk is gaan houden en met wie hij nu ruim een jaar gelukkig is getrouwd.

Hij schrikt op uit zijn gedroom als de stem van zijn broer Vincent in zijn oren klinkt.

‘Ha Vin...’

‘Jij bent vader geworden,’ raadt Vincent meteen. ‘Vertel...’

‘We hebben een zoon!’

Twee blijde stemmen klinken in zijn oor. Die van Vincent en van diens vrouw Lucie, die meeluistert.

Stefan lacht. Hij wordt er niet moe van om dit nieuws steeds opnieuw te vertellen.

‘Mail zo snel mogelijk een foto van de kleine door,’ roept Lucie door de telefoon. ‘Balen dat we nu zo ver weg wonen.’

Als Stefan even later ophangt, hoort hij boven gerommel. De zuster zal er vast nog bezig zijn.

Hij houdt het hierbeneden ineens niet langer meer uit. Met drie treden tegelijk rent hij naar boven.

De kraamzuster, die in het babykamertje bezig is, kijkt verstoord op.

‘Een beetje zachter voor uw zoon, meneer Van Meliskerke,’ zegt ze op speelse toon. Maar de ernst die er eveneens in ligt, ontgaat hem niet. ‘Hij schrikt van het gebonk waarmee u naar boven komt.’

‘Sorry, sorry,’ excuseert Stefan zich meteen. ‘Ik moet nog helemaal wennen aan mijn rol als vader. En... eh... je bent toch niet van plan om mij acht dagen lang met “u” aan te spreken, hè? Dan voel ik me genoodzaakt tegen jou ook “u” te gaan zeggen.’

Hij kijkt naar het meisje dat met een warme kruik in de weer is. Ze kijkt op en lacht. ‘In dat geval zal ik meteen maar gaan jijen. Ik voel er niets voor om met “u” aangesproken te worden. Daar voel ik me nog veel te jong voor.’

‘Waar is Martijn?’ vraagt Stefan, zonder op het laatste in te gaan. Hij kijkt zoekend het kleine kamertje rond alsof de zuster hem daar ergens verstopt moet hebben.

‘Wat denk je? Bij zijn moeder natuurlijk. Het zou wel heel hard zijn om die twee vlak na de bevalling uit elkaar te halen. Hij probeert te drinken en ik geloof dat het hem zelfs al lukt.’

‘Natuurlijk,’ zegt Stefan met de nodige bluf. ‘Hij is niet voor niets een Van Meliskerke.’

Zonder nog op een reactie van het jonge zustersje te wachten, gaat hij de slaapkamer in. Een moment blijft hij staan en hij verzadigt zich aan het beeld dat hij voor zich ziet: Linda stralend rechtop in de kussens, met hun kleine zoon bij haar.

Even sluit Stefan zijn ogen. Dit geluk wordt hem bijna te veel. God is zo goed voor hen. Zo oneindig goed.

Dan herstelt hij zich en in een paar grote stappen is hij bij Linda. In een weids gebaar neemt hij zijn vrouw en zijn zoon in zijn armen.

‘Jullie,’ zegt hij hees, ‘jullie twee maken het grootste geluk uit van heel mijn leven.’

Marten ligt klaarwakker met zijn handen onder zijn hoofd naar het plafond te staren. Het is zaterdagochtend. Normaal slaapt hij dan een gat in de dag. Hij kijkt op de verlichte wijzerplaat van de wekker. Zeven uur! Een ongewone tijd voor hem om op zaterdagochtend wakker te worden.

Hij kan het zijn broer niet kwalijk nemen. Die kerel moet zich bijzonder rijk en gelukkig voelen. Een lieve vrouw van wie hij veel houdt, en nu ook nog een gezond kind. Wat wil een mens op deze aardbol nog meer?

Met een ongeduldige ruk draait Marten zich op zijn zij. Zal hij proberen om nog even zijn ogen dicht te doen? Misschien valt hij weer in slaap. Tegelijkertijd weet hij dat het hem niet zal lukken.

Als in een film gaat zijn leven van de afgelopen jaren hem voorbij. Wat een schril contrast met dat van zijn oudste broer. Hij lacht bitter.

‘Vergeet het verleden...’ had Stefan gezegd.

Hij heeft makkelijk praten. Wat weet hij van verdriet, ontgoocheling en diepe haat?

Het leven van Stefan is altijd van een leien dakje gegaan. Een goede opleiding met als kroon daarop een diploma en een cijferlijst waar menigeen jaloers op zou worden. Daarna is hij opgeklommen tot directeur van een ziekenhuis in de plaats waar hij woont. Zo jong als hij is, hij heeft het voor elkaar gekregen. En of dat niet genoeg was, kreeg hij verkering met een lief meisje dat zijn vrouw geworden is. En nu dus een gezonde zoon.

Johannes Marten. Roepnaam Martijn.

Marten draait zich op zijn andere zij. Waarom hebben Stefan en Linda hun zoon naar hem vernoemd? Juist hij. Degene die van de vier kinderen hun ouders het meeste verdriet heeft bezorgd? Hij, die van het

leven één grote knoeiboel heeft gemaakt?

De naam Marten naar hem. Johannes naar zijn vader. Hoe hebben ze dat ooit kunnen combineren? Is dit met een speciale bedoeling? Een stille stimulans om het weer goed te krijgen tussen zijn vader en hem?

Stefan heeft hem geen rechtstreeks antwoord gegeven toen hij ernaar vroeg. Waarschijnlijk heeft hij gedacht dat hij daar zijn eigen conclusies uit moest trekken.

Marten houdt het in bed niet langer uit. Hij gooit het dekbed van zich af en loopt naar de kast, waar hij met ongecontroleerde bewegingen wat kleren uit rukt. Dat de stapeltjes die hij eerder zorgvuldig heeft neergelegd op de plank, daardoor schots en scheef komen te liggen, interesseert hem niet.

Een warme douche zal hem goeddoen. Daarna een sterke bak koffie en ondertussen verzinnen wat hij voor zijn kleine neef kopen zal. Dat zal lastig worden. Hij heeft geen cent verstand van baby's.

Toen de twee dochtertjes van zijn zus en zwager geboren waren, heeft hij met zijn ouders meebetaald aan het cadeau. Dat kan hij nu wel vergeten.

Als hij wat later met natte haren in zijn kleine keukentje staat, kijkt hij met een bedenkelijke frons in de kastjes. Hij heeft nog net één koffiepads en het brood is op. Geen melk meer en geen vleeswaren.

Hij had het kunnen weten. Gisteren had hij zijn hoofd er niet bij gehad...

Met een te harde klap sluit hij de koelkastdeur. Waarom gisteravond weer? Waarom? O, die ellendige stem van zijn geweten laat zich het zwijgen niet opleggen.

Met wilde bewegingen zet hij een kop koffie voor zichzelf. Bij gebrek aan een boterham pakt hij een jodenkoek. Ook de laatste.

Het lijkt wel crisis, denkt hij bitter. Crisis in zijn voorraad. Crisis in zijn leven.

Even later zit hij in zijn woonkamer met een warme koffiemok in zijn handen. Zijn blik gaat over de vertrouwde spullen waar hij inmiddels al twee jaar tussen bivakkeert. Hij is tevreden met zijn driekamerflat. Meer heeft hij als vrijgezel niet nodig. Hij was blij dat hij hier zijn eigen plek-

je kon inrichten. Thuis ging het niet meer. Zijn ouders zaten hem te veel op de huid. En zij konden het niet laten hem steeds de les te lezen.

Hij komt al een poos niet meer thuis. De ogen van zijn moeder ontwijkt hij liever. Altijd leest hij er verdriet in. In de ogen van zijn vader ligt verwijt, grenzend aan een ongekende woede. Misschien zelfs wel haat.

Een vader die zijn zoon haat. Marten lacht bitter.

Hij is het zwarte schaap thuis. Zijn twee broers en zijn zus zijn ieder een weg gegaan die hun ouders konden goedkeuren. Hij niet. Hij ging een heel andere weg op. Een verkeerde weg.

Hij neemt een te grote slok van zijn koffie en verslikt zich. Dat komt hem op een flinke hoestbui te staan. Die ellendige gedachten ook! Waarom zwerven zijn gedachten de laatste tijd veel meer naar huis dan eerst? Waarom voelt hij diep vanbinnen een stille heimwee naar de boerderij van zijn ouders?

Hij heeft een heerlijke, onbezorgde jeugd gehad. Hij hield van de koeien, de schapen en de twee paarden. Hij was altijd bij de dieren te vinden en hielp zijn vader graag. Wanneer is het voor het eerst misgegaan?

Met een ongeduldige beweging zet hij de lege mok terug op het aanrecht. Hij wil niet langer aan zijn ouders denken. Hij gaat eerst boodschappen doen.

En een cadeau kopen voor zijn kleine neefje Martijn.

Druk, druk, druk. Dat is het woord dat deze zaterdag het best past in huize Van Meliskerke. Al een paar keer heeft Stefan bezorgd naar Linda gekeken, die met vermoeide blosjes op haar gezicht achterover in de kussens leunde.

Natuurlijk begrijpt hij dat de beide ouders hun kleinzoon willen komen bewonderen. Evenals de broers en zussen. Maar Linda heeft vanaf het uur van de bevalling bijna nog geen rust gehad.

Moeder Van Meliskerke ziet het ook. Ze is groot en breed en heeft blozende wangen. Haar donkere haren die hier en daar al een spoorje grijs vertonen, heeft ze samengebonden in een losse wrong waar wat

plukjes speels uit springen.

Ze heeft Martijn in haar armen. Blijdschap straalt uit haar ogen om dit nieuwe kleinkind.

Haar blik gaat naar Linda.

‘Je bent moe,’ stelt ze vast. ‘Geen wonder. We gaan weer. Zal ik deze kleine man weer in zijn wieg leggen?’

Ze wacht geen reactie af, maar loopt meteen met haar kostbare vrachtje naar de babykamer.

Vader Van Meliskerke volgt zijn vrouw. Linda kijkt haar schoonouders na. Allebei zijn ze stevig en blozend. Echte boerenmensen. Ze houdt van hen. Ze zijn zo hartelijk en lief voor haar. Al vanaf de eerste dag dat ze bij hen over de drempel stapte, heeft ze zich welkom bij hen gevoeld.

Jammer toch dat het tussen hen en Marten fout is gelopen. Eigenlijk meer tussen vader en Marten. Moeder volgt vader, maar ze heeft het er heel moeilijk mee. Het liefst zou ze Marten weer thuis hebben. Linda zucht diep. Ze wil geen partij kiezen. Ze mag Marten heel graag. Ook al weet ze van zijn mistappen. Die zijn helaas niet gering.

Wat zou ze graag die eigenwijze hoofden tegen elkaar aan duwen en zeggen: ‘Vergeet wat er is gebeurd. Het leven is zo kostbaar. Probeer toch weer vrede te krijgen. Geniet toch van de jaren die je nog mag krijgen.’

Nu niet meer aan denken. Ze heeft toch zeker wel iets anders aan haar hoofd. Ze hebben deze nacht een gezond kind gekregen. Deze blijdschap wil ze niet laten overschaduwen door vervelende gedachten.

Haar ogen voelen zwaar. Ze zou uren kunnen slapen. Vanmorgen vroeg zijn haar eigen ouders al geweest. Toen zij er nog waren, kwamen haar schoonouders. Het is inmiddels elf uur. Ze heeft de hele nacht niet geslapen. Ze verbergt een geeuw achter haar hand.

Ze hoort haar schoonouders in de babykamer met Stefan praten. Ze luistert er niet naar. Haar oogleden worden zwaarder, en langzaam vallen ze dicht.

‘Heb je Marten al gebeld?’ vraagt moeder Van Meliskerke aan Stefan.

Haar man is inmiddels naar beneden gelopen. Ze heeft het gevoel dat

ze nu vrijuit kan praten. Het doet zo'n pijn vanbinnen. Martens naam is taboe geworden voor haar man. Marten, hun bloedeigen zoon. Er propt iets in haar keel.

Ze staat daar met de baby in haar armen. Ze moet hem in zijn wiegje leggen, maar het is alsof ze nog geen afstand van haar kleinzoon kan nemen. Ze houdt de baby dicht tegen zich aan. Stefan ziet het. Een beetje bitter constateert hij dat zijn moeder onbewust ontspanning en rust bij het kind zoekt. Als Marten ter sprake komt, is er altijd spanning. Hij ziet hoe de glimlach waarmee ze zojuist de baby heeft bekeken, verdwenen is. Een ernstige trek ligt om haar mond als ze de vraag aan Stefan stelt.

'Natuurlijk heb ik Marten gebeld,' vertelt hij rustig. 'Vanmorgen om zeven uur al.'

'Hoe reageerde hij?'

'Leuk. Positief. Hij komt vandaag nog kijken.'

'Hoe laat komt hij ongeveer?' Moeders ogen zijn vol spanning op haar oudste zoon gericht.

'Hoe laat?' Stefan krabt eens achter zijn oor. 'Dat heeft hij niet gezegd. Bij Marten kun je alles verwachten. Misschien staat hij straks ineens voor de deur. Maar het kan net zo goed vanavond negen uur worden. Dat weet u.'

Moeder laat een diepe zucht ontsnappen. Dan realiseert ze zich dat de kleine Martijn nu echt in zijn bedje moet. Zorgvuldig legt ze hem op zijn zij en ze plaatst een rolletje in het ruggetje zodat hij in dezelfde houding blijft liggen. Ze legt de dekentjes over hem heen en stopt hem goed toe.

'O, zijn kruik nog,' herinnert ze zich.

Stefan glimlacht en plaagt: 'U hebt nog niets verleerd, hè?'

Moeder schudt haar hoofd. Er schieten nog meer pieken los. Ze merkt het niet.

'Zoiets verleer je nooit. O, daar is de zuster al.'

Zuster Amanda komt juist met een warme kruik aanlopen en geeft die aan moeder Van Meliskerke. Daarna gaat ze de slaapkamer binnen om bij de kraamvrouw te gaan kijken.

Stefan kijkt nog even naar zijn slapende zoon. Dan loopt hij achter

zijn moeder de trap af naar beneden. Zijn vader is in de kamer op de bank gaan zitten. Als hij hen binnen ziet komen, staat hij op en zoekt in zijn broekzak naar zijn autosleutels.

‘Nog even...’ zegt moeder. Haar blik is bijna smekend naar haar man opgeslagen.

Stefan kijkt ervan weg. Hij kan er niet tegen dat zijn moeder zich in deze situatie zo onderdanig opstelt tegenover zijn vader. Want ze wil natuurlijk hier nog een poosje blijven in de hoop Marten te treffen. Als vader weet dat dit de reden is dat ze nog wat wil blijven, gaat hij weg. Dat weet Stefan zeker. Geen haar op zijn vaders hoofd die eraan denkt om op Marten te blijven wachten.

‘Waarom wil je niet meteen naar huis?’ vraagt vader, zijn vrouw vorschend aankijkend.

Stefan schiet zijn moeder te hulp door rustig te zeggen: ‘Ik denk dat ma nog wel een kop koffie wil. U soms ook, pa?’

Zijn vader aarzelt even, maar knikt dan.

‘Ik zal er wel voor zorgen,’ zegt moeder.

Hij ziet hoe ze bijna opgelucht in de keuken kan verdwijnen. Ze voelt zich zichtbaar niet op haar gemak. Het stemt Stefan bitter. Ze mist Marten, maar vader staat niet toe dat ze contact met hem zoekt. Nu de kans erin zit dat ze hem hier kan ontmoeten, geeft het haar weer een grote brok spanning omdat vader erbij zit.

Stefan is tegenover zijn vader gaan zitten en zwijgt. De sfeer in de kamer wordt er niet beter op. Zou zijn vader doorhebben waarom moeder nog wat langer wil blijven?

Als moeder met koffie binnenkomt, ziet hij haar onrustige blik naar het raam gaan. Zijn kaak wordt een harde lijn. Waarom moet over alles toch een schaduw liggen? Waarom kunnen ze niet ongedwongen blij zijn met Martijn?

‘Als ik soms ergens mee kan helpen?’ vraagt moeder als ze naast vader op de bank gaat zitten.

Stefan schudt zijn hoofd. ‘Niet nodig. De zuster is er toch?’

Moeder knikt en drinkt zwijgend haar koffie. Steeds opnieuw draait ze haar gezicht naar het raam.

De klok tikt de minuten weg en Marten komt niet.

Het loopt tegen lunchtijd als zijn ouders vertrekken. Ze kunnen niet langer blijven wachten. Pa heeft echt geen tijd meer, en als Stefan vraagt of moeder dan wat langer kan blijven, schudt hij zijn hoofd. 'Het is heel druk vanmiddag en ik kan moeders hulp niet missen,' zegt hij.

Zou het waar zijn wat vader zegt? Of gebruikt hij dit excuus omdat hij de situatie doorziet?

Stefan heeft geen zin om zich hier langer in te verdiepen.

Vanuit de deuropening zwaait hij zijn ouders met gemengde gevoelens na.

2

Het is twee uur in de middag als Marten komt. Het is stil in huis. Linda en Martijn slapen. Stefan is weg om de hoognodige boodschappen te halen.

Amanda heeft een moment het huis voor zich alleen. Ze hebben wat laat gegeten omdat er aan het eind van de ochtend onverwachts een broer en schoonzus van Linda op de stoep stonden, net nadat Stefans ouders waren vertrokken. Amanda had zeer bedenkelijk gekeken. Linda was aan het eind van haar krachten en heel hard aan een paar uur slaap toe. Ze heeft de situatie eerlijk uitgelegd en gezegd dat het bezoek heel kort moest blijven.

‘We hebben expres de kinderen thuisgelaten omdat we wel wisten dat het te druk zou zijn voor Linda. We waren zo nieuwsgierig naar ons neefje.’

Amanda had hen voor enkele minuten doorverwezen naar boven, waar ook Stefan inmiddels weer was.

Dat was een van de lastige dingen van het werk als kraamverzorgster. Mensen die soms op momenten kwamen dat het uiterst ongelegen kwam. En hun dat dan op een tactvolle manier duidelijk zien te maken.

Daardoor is ze nu dus nog bezig met de afwas. Het scheelt dat het in dit gezin het eerste kindje is. Daardoor heeft ze wat meer tijd. In haar vorige gezin was er een vijfde kind geboren. Dat was heel wat drukker.

Ze schrikt op uit haar gedachten van gerucht buiten. De eerstvolgende bezoeker staat inmiddels voor de deur. Nu alweer! Ze ziet een schaduw door het raam vallen, die voor een moment het licht van de zon onderschept.

Nog voordat Amanda de keukendeur kan openen, wordt deze al van buitenaf opengedaan. Ze ziet een prachtig gekleurd boeket met daaronder een stukje van een kort jack en onmogelijk lange benen. Wie dit toch weer is?

De deur wordt achter het boeket met benen gesloten. Daarna worden de bloemen voorzichtig op een hoekje van het aanrecht gelegd en ziet Amanda wie er voor haar staat.

Dit moet een broer van Stefan zijn. Dezelfde grijze ogen, hetzelfde donkerblonde, dikke haar en dezelfde trekken in zijn gezicht. Alleen een stuk jonger. Dit kan niet missen.

‘Goedemiddag,’ groet de bezoeker met een donkere stem.

‘Ook goedemiddag. Een broer van Stefan?’ raadt ze dan ook onmiddellijk.

Een lach breekt meteen door op zijn gezicht. ‘Hoe raad je het zo?’ vraagt hij met de nodige spot.

‘Ik ben niet de eerste die dat vraagt,’ constateert Amanda meteen.

‘Nee, zeker niet.’ Hij steekt zijn hand naar haar uit en zij legt de hare erin. Een koele, stevige hand heeft hij.

‘Marten,’ stelt hij zich kort voor.

‘Amanda.’

Ze draait zich onmiddellijk weer om naar het aanrecht, het aan hem overlatend zijn jas een plekje te geven aan de kapstok in de gang. Hij zal hier ongetwijfeld de weg wel weten.

Hij loopt inderdaad achter haar langs alsof hij kind aan huis is. Ondertussen vraagt hij: ‘Linda slaapt zeker?’

‘Dat lijkt me wel, gezien de tijd voor een kraamvrouw.’

‘Hoor ik daar een terechtwijzing in doorklinken?’ vraagt hij argwanend vanuit de gang.

‘Vat het maar op zoals je wilt,’ reageert Amanda gevat.

Hij komt de keuken weer binnen en pakt het boeket. ‘Kan ik ze zolang hier in het water zetten?’

‘Dat kan.’ Amanda haalt uit het onderste keukenkastje een emmertje en laat daar water in lopen.

Als hij het emmertje van haar aanpakt, zegt hij: ‘Ik neem aan dat de kersverse vader wel te spreken is?’

‘Nee.’ Amanda schudt haar hoofd. ‘Hij is boodschappen doen en is nog maar tien minuten weg.’

‘O, dus ik kom op een heel ongelegen tijdstip?’

‘Zo zou je het kunnen zeggen.’

‘Mm, dan zit er niets anders op dan jou gezelschap te houden.’

Amanda antwoordt niet. Ze gaat ingespannen door met een pan schuren, waar ze zojuist al mee bezig was. Ze weet niet goed wat ze van deze broer moet denken. Enerzijds is het een leuke jongen om te zien. Anderzijds weet ze niet goed raad met zijn manier van optreden. Hij is zo vrij. Hij doet alsof hij haar al jaren kent. Wat moet ze met hem aan?

‘Je mag ook in de kamer wachten,’ zegt ze effen.

Marten hijst zich op het aanrecht. Vlak naast de emmer met bloemen. ‘Ja, ik zou daar gek zijn. Wachten duurt lang in je eentje en het is hier in de keuken veel gezelliger. Vooral als er hier een leuke zuster bezig is.’

Amanda zet de geschuurde pan net iets harder neer op het aanrecht dan ze van plan was. Hoe komt ze van deze knul af? Ze houdt niet van zijn vrijpostige uitspraken. En ook niet dat er op haar vingers gekeken wordt.

‘Ik zal je helpen,’ hoort ze hem plotseling zeggen.

‘Ik kan het makkelijk alleen af,’ reageert ze stug.

Met een sprong is hij weer van het aanrecht af en hij pakt een theedoek. ‘Daar twijfel ik geen moment aan. Maar aangezien ik ook twee handen heb meegenomen, kan ik moeilijk werkeloos toekijken.’

Dat is een pluspunt voor hem, vindt ze. Hij is in ieder geval niet lui. Maar ze past er wel voor om die gedachten uit te spreken.

Hij pakt ondertussen de pan en begint die af te drogen. Amanda houdt een zucht binnen. Het is waarschijnlijk het beste om hem zijn gang te laten gaan. Hij zal toch niet naar haar luisteren. Dat heeft ze inmiddels wel begrepen.

‘Als je nog meer voor me te doen hebt, dan zeg je het maar,’ doet hij behulpzaam. ‘Ik kan jou moeilijk alleen zien ploeteren.’

‘Het is mijn werk en dat doe ik met veel plezier,’ zegt ze uit de hoogte.

Ze hoort hem naast zich grinniken. Ze kan hem niet uitstaan. Ze zou de wijzers van de klok verder willen draaien. Dan was Stefan tenminste

weer thuis, en kon hij zich met zijn broer gaan bemoeien.

‘Is het druk geweest vanmorgen?’ vraagt Marten dan gewoon, terwijl hij verder droogt.

Amanda vertelt wie er geweest zijn. Als ze het over zijn ouders heeft, is het even stil.

‘Ze zijn dus al geweest?’

Verbeeldt Amanda het zich of klinkt er echt opluchting in door?

‘Ja,’ zegt ze. ‘Jammer dat je hen net niet getroffen hebt. Je hebt leuke ouders.’

Het blijft stil naast haar. Vanuit haar ooghoeken ziet Amanda hoe Marten een bord met de theedoek bewerkt alsof het glazuur eraf moet.

Wat zou er aan de hand zijn tussen hem en zijn ouders? Hij reageert er wel heel vreemd op.

Ze zal er zich verder niet mee bemoeien. Uiteindelijk heeft zij er niets mee te maken. Ze is hier om haar werk te doen en niet om zich met familiekwesties te bemoeien.

Ze is blij als ze even later uit de keuken kan verdwijnen om de was uit de droger te halen. Die staat boven in de badkamer. Snel kijkt ze even om het hoekje naar de kraamvrouw. Jawel, in diepe slaap. Zacht sluit ze de deur en ze kijkt ook even bij Martijn. Die is net zo diep in slaap als zijn moeder, stelt ze met een glimlach vast.

De was in de droger is klaar. Er zit nog een kleine was in de wasmachine. Die kan meteen de droger weer in. Iedere keer verwondert ze zich erover dat er zo veel te wassen is na een thuisbevalling. Daar heeft ze het de eerste dag meestal het drukst mee.

Snel en handig doet ze de droge, schone was in de wasmand. Die zal ze beneden vouwen en wat nodig is, strijken. Als die Marten er maar niet zat. Kon ze hem maar op de een of andere manier ontlopen. Stefan verwacht ze voorlopig nog niet terug.

Eigenlijk snapt ze het van zichzelf niet goed. Zo mensenschuw is ze anders nooit. Dat is ook niet mogelijk in dit vak, waar je niet anders dan met mensen in aanraking komt. Maar Marten heeft iets wat haar irriteert en tegelijk onzeker maakt. Dat merkte ze al meteen op het moment dat hij de keuken binnenstapte.

Als ze beneden de strijkplank uit wil trekken, is Marten haar net voor. ‘Dat doe ik wel,’ zegt hij.

Verbluft kijkt ze toe hoe hij haar de strijkplank afhandig maakt en hem voor haar uittrekt, vlak bij een stopcontact. Dan pas dringt tot haar door dat hij veel te veel de baas over haar speelt.

Haar ogen vlammen. ‘Ik ben goed in staat om...’

‘... je eigen boontjes te doppen,’ vult hij plagend aan. ‘Je bent mooi als je boos bent, weet je dat?’

Met driftige bewegingen pakt Amanda het strijkijzer en vult dit met water. Het liefst had ze dat deze Marten in de lucht opgelost werd.

Ze steekt de stekker in het stopcontact en trekt de volle wasmand naar zich toe.

‘Zal ik koffie voor je zetten? Of thee?’ vraagt hij dan.

Snel kijkt ze op. Een moment ontmoeten hun blikken elkaar. Dan houdt Amanda zich snel bezig met een onderlaken dat ze vlot en handig opvouwt.

Aan de blik in zijn ogen kan ze zien dat het deze keer geen plagerij is. En op dit moment capituleert ze. Al is het maar om enkele minuten van hem verlost te zijn.

‘Thee,’ zegt ze.

Ze hoort hem naar de keuken gaan en daar rommelen. Hij voelt zich hier alsof hij in zijn eigen huis is, denkt ze opnieuw. Ze moeten wel een speciale band hebben, die twee broers. Dat de kleine Martijn naar deze oom is vernoemd, bewijst dat des te meer.

Als Marten even later met een glas thee voor haar en een mok koffie voor hemzelf binnenkomt, ziet ze de auto van Stefan voorrijden.

‘Daar is je broer,’ zegt ze. Ze probeert de opluchting in haar stem te verbergen. Helaas heeft Marten een scherp gehoor, en merkt hij die kleine nuance in haar stem op. Terwijl hij de koffie en thee op tafel zet, zegt hij plagend: ‘Gelukkig maar, hè? Samen met zo’n boeman hier in de kamer is toch maar niets.’

Woest kijkt ze op. ‘Ik ben blij dat je zo veel zelfkennis hebt.’

Zijn schaterlach klinkt luid op. Ze hoort het nog als hij al lang in de gang is verdwenen om zijn broer behulpzaam te zijn bij het aanpakken

van de boodschappen.

Met haastige, driftige streken gaat ze met het strijkijzer over een nieuw laken.

Ze hoopt dat ze hem deze kraamdagen niet meer zal ontmoeten en dat hij, als hij van plan is deze week vaker te komen, zijn bezoeken naar de avonden zal verleggen.

Helaas voor Amanda komt deze wens niet uit.

‘Weet je waar ik zin in heb?’

Vanuit de kussens kijkt Linda naar Stefan, die de slaapkamer binnenkomt. De laatste kraamvisite van die avond is zojuist vertrokken.

‘Een poosje rust,’ raadt Stefan, terwijl hij bij haar op de rand van het bed gaat zitten.

Linda schiet in de lach. ‘Ja, dat ook. Het was druk vanavond, hè?’

Stefan wrijft over zijn voorhoofd. ‘Megadruk. Het lijkt wel of iedereen tegelijk wil komen. En als je dan bedenkt dat dit de eerste dag nog is.’

‘Je kunt moeilijk verwachten dat onze broers en zussen tot het einde van de kraamtijd wachten,’ reageert Linda droog. ‘En je zou het niet leuk gevonden hebben ook.’

Er breekt een lach door op Stefans gezicht. ‘Je hebt volkomen gelijk,’ geeft hij toe. ‘Ik moet eerlijk zeggen dat ze volop meehielpen met koffie inschenken. Ik stond er niet alleen voor.’

Linda kijkt Stefan opmerkzaam aan. Hij ziet er moe uit. Geen wonder. Hij heeft net als zij een slapeloze nacht achter de rug. En een drukke dag erachteraan.

‘Je moet naar bed gaan, Stefan,’ zegt ze bezorgd. ‘Je ziet wit van de slaap.’

Stefan schudt zijn hoofd. ‘Onze zoon moet nog een laatste voeding hebben. En een schone luier.’

‘Ja, maar dat doe ik,’ zegt Linda vastberaden. Ze slaat haar benen over de rand van het bed.

Stefan komt meteen overeind. ‘Liggen jij,’ commandeert hij. ‘Jij komt je bed nog niet uit.’

‘Je bent een grote baas, Stefan van Meliskerke. Ik heb vanmiddag een paar uur geslapen. Dat heb ik voor op jou. Dus jij gaat liggen en ik...’

Ze krijgt de kans niet om overeind te komen, want Stefan duwt haar onverbiddeijk terug in de kussens.

‘Niet zo boos kijken, mama!’ Stefan kijkt haar plagend in de ogen en drukt dan een kus op haar lippen. ‘Ik ga onze zoon halen en nu niet protesteren.’

Hij gaat onmiddellijk de slaapkamer uit en daarna hoort ze hem rommelen in de babykamer. Ze glimlacht als ze hem allerlei zotte woordjes tegen de baby hoort zeggen. Een golf van geluk slaat door haar heen. En tegelijk voelt ze zich klein worden. Waar heeft ze al deze zegeningen aan verdiend?

Even later komt Stefan weer terug met Martijn in zijn armen.

‘Martijn heeft me zojuist in mijn oor gefluisterd dat hij heel veel honger heeft,’ zegt Stefan met een ernstige frons boven zijn ogen. ‘Dus mama... hier is hij dan.’

Stefan geeft het kostbare pakje aan Linda. Dan gaat hij zelf in een stoel zitten, pakt de krant en verdiept zich in het wereldnieuws.

Deze momenten moeten eigenlijk een poos stil blijven staan, denkt Linda met een glimlach. Martijn die bij haar drinkt, Stefan die dicht bij haar de krant zit te lezen. En verder stilte om haar heen. Rust... eindelijk met z’n drietjes. Daar heeft ze de hele dag al naar verlangd.

Na een poosje doorbreekt Linda de stilte. ‘Hoe was Marten?’

Stefan laat onmiddellijk zijn krant zakken. Als een vodje komt die aan zijn voeten terecht. Hij merkt het niet eens.

‘Marten? Hmm, beetje zwijgzaam. Ik kreeg er niet veel uit.’

‘Hij heeft het moeilijk,’ neemt Linda het voor haar zwager op.

‘Dat zal ongetwijfeld. Maar dat betekent niet dat hij daarom maar aan zijn stemmingen toe moet geven. Hij zal zijn schouders eronder moeten zetten. Op deze manier komt hij geen stap verder.’

‘Waarschijnlijk heeft hij hulp nodig.’

‘Daar zit ’m de kneep. Hij wil niet geholpen worden. Dat weet jij net zo goed als ik.’

Linda kijkt naar haar zoon die tijdens het drinken in slaap is gevallen. Ze legt hem tegen haar schouder en klopt hem zachtjes op zijn ruggetje.

‘Vroeger deedde hij alles met jou,’ zegt ze zacht. Over het hoofdje van de baby heen kijkt ze naar Stefan.

‘Ja,’ knikt Stefan. ‘Vroeger wel. Dat is voorbij.’

‘Hoe komt dat?’

‘Ik weet het niet, Lin. Ik denk dat hij het tijd vindt om zijn eigen boontjes te gaan doppen.’

‘En als hij daar niet toe in staat is?’

‘Hou je er rekening mee, Linda, dat Marten tweeëntwintig is?’

‘Maar hij is beschadigd. Wat doet het er dan toe of je volwassen bent of niet? Is hij wel in staat om zijn eigen boontjes te doppen?’

Stefan raapt de krant weer van de vloer en probeert weer orde te krijgen in de papiermassa. ‘We praten in een kringetje,’ vindt hij. ‘Want als hij niet in staat is om er zelf uit te komen, moet hij hulp zoeken. En dan zal hij zich over zijn tegenzin heen moeten zetten.’

‘Zal hij zich schamen?’

‘Ongetwijfeld.’

Er valt opnieuw een stilte en Linda kijkt peinzend voor zich uit. Stefan heeft altijd een zwak gehad voor zijn jongste broer. Stefan heeft een stabiel leven gehad. Hij ging op in zijn studie en daarna in zijn werk. Toen ze elkaar leerden kennen, was zij al vijftwintig en Stefan liep tegen de dertig. Na enkele jaren verkering zijn ze getrouwd. En al snel daarna diende Martijn zich aan.

Linda glimlacht. De Van Meliskerken zijn niet zo vlot met verkering krijgen en trouwen. Alle vier bleven ze nog lang bij moeders pappot hangen. Alleen bij Marten ging het anders.

‘Weet je dat Marten vanmiddag met ons zusterde de degens al heeft gekruist?’ merkt Stefan plotseling op.

Linda kijkt verbaasd naar Stefan. ‘Hoe kom je daar zo bij? Ik heb er niets van gemerkt.’

‘Nee, je lag te slapen. Bovendien heb jij hen samen bijna niet gezien. Marten bemoeit zich te veel met haar werk en dat kan ze niet uitstaan. En nog minder dat hij bezorgd om haar is.’

‘Bezorgd? Hoe dat zo?’ Met onverholen nieuwsgierigheid kijkt Linda naar Stefan. Haar ogen glanzen van een stille binnenpret. De kraamzuster met hun broer en zwager in een stil gevecht? Dat kan nog wat worden deze week. Ze verwacht Marten vast nog wel een keer.

Stefan grinnikt. ‘Hij vindt dat hij best een handje kan helpen als zij het druk heeft. Ze zag er vanmiddag wat moe uit. Dat had hij opgemerkt. Maar het viel niet in goede aarde bij Amanda.’

‘Ik kan me dat wel voorstellen. Een vreemde vent die zich bemoeit met het werk dat je op het lijf geschreven is. Want ze is handig, Steef. Dat heb ik vandaag al gemerkt. Ze ziet de dingen en ze weet van aanpakken.’

‘Dat is fijn.’

‘Het is te hopen dat ze elkaar deze week niet te veel tegen het lijf lopen,’ meent Linda. ‘Ik heb geen zin om steeds ertussen te moeten komen. Als Marten wil komen, dan komt hij ’s avonds maar.’

Stefan grinnikt. ‘Ik zal het hem zeggen. Hoewel ik van mening ben dat het wel goed voor hem is dat hij van zo’n meisje wat tegengas krijgt. Misschien is dat het beste medicijn dat hij in jaren heeft gehad.’

‘Denk je?’

‘Ik weet het wel zeker.’

Even later neemt Stefan de baby weer van Linda over en brengt hem terug naar zijn wieg.

Als hij terugkomt, zegt hij: ‘Voordat ik Martijn pakte, had je het erover dat je ergens zin in had. Nu weet ik nog niet wát...’

‘O, dat je daar nog op terugkomt. Ik weet het al niet meer.’

In een paar grote stappen is hij bij het bed en hij neemt Linda’s gezicht tussen zijn grote mannenhanden. ‘Je weet het wel. En je moet het me zeggen.’

‘Nee, je bent moe en ik vind dat je naar je bed moet.’

‘Dat kan over een halfuur ook, dus...’

‘O, jij. Wat kun jij vasthouden aan iets.’

‘Ik wacht.’

Even blijft het stil. Dan capituleert ze. ‘Een stukje fruit. Hebben we nog iets in huis? Een appel of zo?’

‘Als het anders niet is.’ Stefan komt overeind. Hij tikt aan een denkbeeldige pet. ‘Tot uw orders, mevrouw.’

Even later komt hij terug met een schaalpje waarop allerlei soorten fruit liggen, in stukjes gesneden.

‘Heb je dat speciaal voor mij klaargemaakt?’

Stefan buigt zich naar haar over. ‘Ja, omdat jij zo speciaal bent.’

‘Je bent een schat. Kom naast me zitten, dan eten we er samen van.’

Onder veel hilariteit schuiven ze de partjes in elkaars mond.

‘Het lijkt wel alsof we nog verkering hebben,’ giechelt Linda. ‘Martijn heeft maar rare ouders.’

‘Ik hoop dat Martijn net zo raar doet als hij onze leeftijd mag bereiken. Want dan is hij gelukkig,’ stelt Stefan vast.

Enkele kilometers verderop ligt een boerderij als een verstild silhouet tussen de weilanden. Er heerst rust. De boer is in de stal en kijkt of er niets bijzonders gebeurt. Er zijn enkele koeien die op kalveren staan. Binnen zit de boerin bij de tafel. Ze heeft een breiwerkje in haar handen. De zachte, witte bol wol ligt voor haar op de tafel. Een kleine glimlach ligt om haar mond. Het moet een jasje worden. Een klein jasje voor haar eerste kleinzoon. Haar handen houden even stil en ze kijkt voor zich uit. Een zachte glans ligt in haar ogen. Ze voelt zich zo rijk gezegend met haar kinderen, en nu een derde kleinkind erbij. Morgen gaat ze er weer naartoe. Ze wil er zo veel mogelijk van genieten.

Buiten hoort ze de staldeur dichtgaan. Haar man heeft weinig zitvlees. Hij heeft ’s avonds geen rust voordat alles onder controle is.

Door het raam tuurt ze de donkerte in. Ze ziet een vage gestalte voorbijgaan. Aan de manier van lopen herkent ze de man met wie ze inmiddels al drieëndertig jaar is getrouwd.

Martijn draagt ook zijn naam: Johannes. Toen hij hoorde dat de tweede naam Marten zou zijn en dat hun kleinzoon Martijn genoemd zou worden, zag ze zijn ogen donker worden. De blijde trek om het grote nieuws dat ze vanmorgen kregen, verdween, en er kwam iets straks in zijn gezicht.

Marten... Hun jongste zoon, die hun meer zorgen heeft gegeven dan

de andere drie kinderen bij elkaar.

De glimlach verdwijnt van haar gezicht. Een trek van pijn zet zich vast in haar mondhoeken en ze vergeet haar breiwerk.

Zal het ooit nog goed komen? Ze hoopte Marten vandaag bij Stefan en Linda te ontmoeten. Helaas gebeurde dat niet. Zou Marten nog gekomen zijn? Dat moest haast wel. En helemaal nu hij vernoemd is. Hij kan het niet maken om weg te blijven. Bovendien hebben Stefan en Marten altijd een bijzondere band gehad. Hun oudste en hun jongste zoon. Johannes heeft dat nooit goed kunnen hebben. Hij heeft altijd het gevoel gehad alsof hun oudste zoon de kant koos van hun jongste. En ook dat gaf weer wrijving. Nee, het zit niet goed bij hen in de familie. En dat overschaduwde het geluk om hun pasgeboren kleinkind.

Met een zucht neemt ze het breiwerk weer op. Zonder erbij na te denken breidt ze verder.

Ze zou willen dat zij iets kon doen om het goed te krijgen. Maar daar heeft ze geen vermogen toe. Naar haar zal er heus niet geluisterd worden. Daarvoor zit de wrok bij de anderen te diep. Zowel bij Johannes als bij Marten. Zij heeft altijd het gevoel gehad tussen die twee in te staan. Ze wil graag aan de kant van haar man staan. Maar ze kan haar bloedeigen kind niet verloochenen. Misschien hoort dat bij het moedergevoel. Een soort oerinstinct. Mannen zijn er iets nuchterder onder. Al is Marten ook Johannes' zoon, hij zal daarom niet zomaar alles kunnen vergeven en vergeten.

‘Dat zou wat moois zijn,’ hoort ze hem in gedachten verontwaardigd zeggen. ‘Omdat het je eigen kinderen zijn, zouden ze maar kunnen doen wat ze willen. Zo werkt het niet.’

Ze weet dat hij gelijk heeft. En toch... Toch zou ze zo heel graag Marten hier weer aan tafel willen hebben. Natuurlijk het liefst samen met Johannes. Maar dat is een droom die misschien nooit uit zal komen.

Het is geen christelijke houding. Dat heeft ze Johannes ook voorgehouden. ‘Er is ook nog zoiets als vergeving,’ had ze gezegd. ‘En liefde.’

Johannes had smalend gelachen. ‘Vergeving? Terwijl hij van zijn leven een knoeiboel heeft gemaakt? Hij zal eerst moeten bewijzen dat hij ook nog iets anders in zijn mars heeft dan te knoeien en een beetje te spelen.’

‘En als hij zich kan bewijzen? Kun jij hem dan weer accepteren?’

Johannes haalde zijn schouders op. ‘Dat zie ik dan wel weer.’

‘Je bent te trots, Johannes.’

Ze zag de boosheid in zijn ogen komen. Hij zou het niet toe willen geven. Dat weet ze. Marten heeft al een keer zijn spijt betuigd en vergeving gevraagd voor zijn verkeerde gedrag. Johannes had alleen maar spottend gekeken. Waarom blijft haar man zo halsstarrig?

Opnieuw zucht ze diep. Ze ziet dat ze verkeerd heeft gebreid. Nu kan ze de pen weer uithalen. Waarom stopt ze er niet gewoon mee? Het lukt nu toch niet.

Ze hoort Johannes opnieuw aankomen. Zijn klompen weerklinken op de tegels van het erf. Hij draagt altijd klompen. Alleen op zondag niet en als ze eens weg moeten.

Johannes komt binnen en wast zijn handen bij de kraan. Ze kijkt naar zijn brede, onverzettelijke rug.

Ze is bang dat het nooit meer goed zal komen. Tegelijk weet ze dat ze haar vertrouwen niet op mensen moet stellen. Er is immers een God in de hemel Die gebeden hoort en kan verhoren? Waarom gelooft ze er op dit moment niet in? Nee, rechten hebben ze niet. En het wil ook niet altijd zeggen dat God alles verhoort. Maar toch kan het rust geven als ze al haar zorgen en noden bij Hem laat. Zich overgeven. Dat is het beste.

‘Alles is in orde in de stallen,’ vertelt Johannes dwars door haar overleggingen heen. ‘Ik denk dat het met Greetje 12 nog wel even kan duren. Marie 6 kan misschien vannacht al gaan beginnen. Ik zal de wekker zetten en nog eens controleren vannacht.’

Hij heeft ondertussen zijn handen afgedroogd en draait zich om naar zijn vrouw. Hij ziet het witte breiwerkje waar ze mee bezig is.

‘Zo,’ zegt hij, zonder haar reactie af te wachten op wat hij zojuist zei, ‘ben je nu al druk bezig voor onze kleinzoon?’

Ze knikt en buigt zich over het breiwerkje. Ze haalt de steken af omdat het verkeerd is gegaan. Alles gaat verkeerd en het komt nooit meer goed. Waarom ziet ze nu alles ineens in een waas?

Johannes staat bij de tafel. Ze voelt zijn opmerkbare blik. Een grote, harde hand komt op haar schouder.

‘Wat is dat, Aleid? Je kunt mij niet voor de gek houden. Tranen? Op de dag dat wij voor de derde keer grootouders geworden zijn?’

Zijn andere hand heft haar gezicht op en hij ziet dat zijn vermoeden juist is.

Hij kan er niet tegen als Aleid huilt. En hij begrijpt niet waarom ze huilt. Het is toch een feestdag vandaag?

‘Aleid?’

Ze wringt haar gezicht uit zijn grote handen en buigt zich vervolgens weer snel over het breiwerk.

‘Marten.’ De naam ontvalt haar zonder dat ze het eigenlijk wil.

Het blijft stil. Heel stil. Aleid schuift haar breiwerk weg en pakt het vervolgens weer op. Ze weet met haar handen geen raad. Handen die altijd maar bezig zijn. Die weinig rust kennen, zolang ze hier op de boerderij heeft gewoond en voor haar man en kinderen heeft gezorgd.

‘Ik wil die naam hier niet horen,’ klinkt dan de barse stem van Johannes. ‘Dat weet je.’

Aleid voelt haar hart bonzen. In haar keel kropt een zwaar verdriet. Ze weet dat het geen zin heeft om hiertegen in te gaan. Daar komt ruzie van en wat schiet ze daarmee op? Het zal alles alleen maar erger maken. Er zijn de laatste jaren genoeg woorden over gesproken. Ze weet hoe Johannes hierover denkt. En dat zal niet veranderen.

Abrupt staat ze op. Haar breiwerk valt op de grond. Ze ziet het niet.

‘Ik ga naar bed,’ zegt ze kort. ‘Ik ben moe.’

Het is de waarheid. Ze is moe. Ontstellend moe. Geen wonder na al die emoties. Maar dat de dag zo moet eindigen, stemt haar intens verdrietig.

Die halsstarrigheid van Johannes zal hem nog eens opbreken. Ze weet echter dat Marten ook niet vrijuit gaat. Juist hij niet. Ergens kan ze de boosheid van Johannes wel begrijpen. Zij voelde die ook. Maar haar woede is weggeëbd. Een stil verdriet is overgebleven. Verdriet om haar jongste zoon.

Met trage stappen gaat ze de trap op naar boven. Marten, hoe kon je toch? Waarom liet je het zover komen? Waarom moest jij je ouders op het hart trappen?

Misschien komt er ooit nog eens een antwoord op haar vragen. Vragen die op haar hart branden en waar ze zich al die tijd heel erg aan heeft bezeerd.

Thea Zoeteman-Meulstee

De verloren zoon

Marten van Meliskerke heeft veel misstappen gemaakt in zijn leven. Een van de meest schrijnende gevolgen daarvan is dat hij geen contact meer heeft met zijn vader. Marten heeft veel spijt van wat hij gedaan heeft, maar het lukt hem niet om in het reine te komen met zijn vader.

Er komt een lichtpuntje in Martens leven als zijn broer Stefan een kindje krijgt. De baby is vernoemd naar Marten en hij gaat meteen op kraamvisite. Bij Stefan thuis ontmoet hij kraamverzorgster Amanda en hij doet er alles aan om haar te veroveren. Amanda heeft al een vriend en houdt de boot eerst af, tot ze getuige is van een ruzie tussen Marten en diens vader. Vanaf dat moment laat het haar niet meer los.

Thea Zoeteman-Meulstee (1969) is getrouwd en moeder van vier kinderen. Ze schrijft jeugdboeken en romans voor volwassenen. *De verloren zoon* is haar derde roman in de Citerreeks.

CITERREEKS

ISBN 978 94 0190 142 0 NUR 344

9 789401 901420

www.citerreeks.nl